

τὸ θέατρόν μας! Εἰσθε μοναδικοὶ εἰς ὅλα σας καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν σκηνὴν δὲν ἠδύνασθε νὰ κάμντε ἐξαιρέσιν. Δὲν ὑπάρχει δὲ οὔτε μία ζωϊκὴ σας κίνησις, ἥτις νὰ μὴν φέρῃ τὸν τύπον τῆς ἀδιαφορίας.

Ὁ Δεκατσῆς, ὁ σιδηροῦς αὐτὸς ἄνθρωπος ὅστις εἰς τὴν παραλυτικὴν σας ἀναλγησίαν ἀντέταξε θέλησιν καὶ δραστηριότητα ὑπεράνθρωπον, θὰ ἐπροκάλει εἰς πᾶσαν ἄλλην πολιτισμένην γωνίαν τῆς γῆς φανατισμὸν, θὰ προηγέλλετο ἡ ἀφίξις του, ὅλαι δὲ αἱ θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ θὰ προσελάμβανον τὴν ἐμφάνισίν του κατειλημμένοι! Μὴ λησμονεῖτε ὅμως ὅτι εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὰ θέατρα θεωροῦνται ὡς τὰ ὑψηλότερα διδασκαλεῖα καὶ μόνον ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Λομβάρδος ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ εἰς τὰ σχολεῖα τὰ γράμματα, καὶ εἰς τὴν βουλὴν τὰ θεατρικά.

Ἀλλὰ σεῖς δὲν δίδετε ἓνα παρὰ δι' ὅλα αὐτά· σεῖς προτιμᾶτε νὰ διέλθετε μίαν ἐσπερίδα μὲ τὸν Δεκάστρον παρὰ μὲ τὸν Σεκσπῆρον, σεῖς προκρίνετε νὰ ἀναπαύετε τὰ βλέμματά σας εἰς τοὺς παχεῖς μηροὺς τῆς Ζουφροᾶ, καθὼς οἱ χοῖροι εἰς τὰ ἀπαλὰ στρώματά των, παρὰ εἰς τὰ ὀρεώδη τοῦ Δεκατσᾶ μέλη, σεῖς ἀκόμη προτιμᾶτε μίαν βουλευτικὴν συνεδρίαν, παρὰ μίαν θεατρικὴν ἐσπερίδα.

Καὶ φυγαδεύετε πᾶσαν τέχνην ἀπὸ ἐδῶ καὶ πᾶσαν ἀληθῆ ἐπιστήμην! καὶ φυγαδεύετε τὴν ζωγραφικὴν, ἥτις εὐρίσκει φιλοξενίαν εἰς τὰς ψυχὰς καρδίας τῶν ὑπερβορείων λαῶν, καὶ φυγαδεύετε τὴν γλυπτικὴν ἥτις ἐγεννήθη εἰς τὴν κλασικὴν ταύτην χώραν, καὶ φυγαδεύετε τὴν ποίησιν ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἄντρα αὐτῆς τὰ μυθικά καὶ τοὺς γραφικοὺς λόφους, καὶ δὲν κρατεῖτε τοῦλάχιστον τὸ θέατρον, πολλῶν χρησιμώτερα καὶ ἡθικώτερα, καὶ τῶν δημοτικῶν σας συμβουλίων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν σας ὀργάνων.

Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀρέσει ὁ Δεκατσῆς· αὐτὸς εἶναι ἄγγλος, εἶναι ρινόφωνος καὶ δὲν ἀπαγγέλλει τραγικά· τότε φέρετε

τὸν Ταβουλάρην ὅστις εἶναι τραγικός· φέρετε τὸν Ἀλεξιάδην τραγικώτερον ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀρέσει ὁ Σεκσπῆρος, ὁ Δουμάς, ὁ Ζαρδου· τότε φέρετε τὸν Σισίνην, τὸν Δεκάστρον, τὸν Πυρομάλλην· δὲν νοεῖτε τοὺς πρώτους καὶ δὲν σᾶς ἀδικῶ· νοεῖτε τοὺς δευτέρους οἵτινες ἐμολογουμένως εἶναι εὐληπτότεροι· μὴ ἀρνήσθε ὁμῶς τὴν ἐλληνικὴν σκηνήν, τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, τὸ ἐλληνικὸν θέατρον, διότι τότε ἀρνείσθε σᾶς τοὺς ἰδίους, διότι ἀρνείσθε τὴν ἱστορίαν σας, τὰς παραδόσεις σας, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμά σας, καὶ διότι δὲν ὑπάρχει λαὸς ὅστις ἀπὸ συνεκροτήθη εἰς κράτος, δὲν ἔκτισε καὶ τὸ θέατρόν του συγχρόνως μὲ τὰ σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας του!

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀπαριθμῇσω τὰ ἐθνικὰ θέατρα ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ταῦτα μεταξὺ τῶν ἄλλων θεάτρων κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν; ἀπανταχοῦ βεβαίως ὑπάρχει καὶ μελόδραμα, καὶ βωδεβίλιον, καὶ ἵπποδρόμια, καὶ φαντασμαγορικά καὶ παντὸς εἶδους θέατρα, ἀλλ' οὐδαμοῦ τὸ ἐθνικὸν θέατρον παρηγωνίσθη ὅσον ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐδαμοῦ ἄλλοτε ἐπεκράτησεν ὁ ψιττακισμὸς πάσης μωρίας, ὅσον ἐν τῇ κλασσικῇ ταύτῃ χώρᾳ καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοι ἢ παγωμένη ἀδιαφορία βαθυτάτα εἰσχωρήσασα εἰς τὰ σπλάγχνα μας, ἀπομαραίνει πᾶσαν ἐθνικὴν ἰδέαν, καθὼς ἡ φυλλοξήρα, ὅπου ταν εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς ρίζας δροσερᾶς ἀμπέλου, ἀπομαραίνει τὰ φύλλα της.

Κόκκ.

ΑΝΩ-ΚΑΤΩ

Ἡ παρελθούσα Κυριακὴ δὲν πρέπει νὰ χαθῇ, ὡς τόσαι ἄλλαι ἀδελφαί της, εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ παρελθόντος, χω-

μεν ἄλλιν; Εἶναι πεπρωμένον οἱ δύο ἐξ ἡμῶν νὰ χωρισθῶσι τὴν νύκτα ταύτην ἀπὸ τοῦ ενός.

Ὁ Μούχρας πολὺ ἀπέειχε τοῦ νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν τρομερὰν καὶ διφορούμενὴν ὡς δίκωπον μάχαιραν δι' αὐτὸν ἔννοιαν τῶν λέξεων τούτων. "Επιον οἶνον καὶ τῷ ἐφάνη ἐξαίρετος.

— Πίστε εἰς τὸ κατευοδίων μας, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Βενετός, κερνῶν ἐκ νέου· τίς εἰζεύρει πόσον μακρὰν θὰ ὑπάγωμεν.

— Πίνω εἰς τὸ κατευοδίων σας, ξένε μου, ἔκραζεν ὁ Μούχρας· ἐννοεῖ δὲ βεβαίως διὰ τοῦ πληθυντικοῦ τὸν Σανούτον καὶ τοὺς ναύτας του.

Ὁ οἶνος ἦτο τῷ ὄντι γενναῖος. Ὁ Μούχρας μετὰ πάντε ἡ ἐξ ποτήρια ἀνυπόπτως, ὅπως ἔπινεν, ἠδύνατο νὰ ζαλισθῇ. Ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς γυναικός, ἥτις μόλις ἔβρεχε τὰ χεῖλιν· καὶ ὁ Σανούτος ἐστράφη πρὸ αὐτὴν παραπονούμενος. Αὕτη ἐκ τῆς ἐπιδοκτικῆς προθυμίας τοῦ Σανούτου, πρὸς ὃν ἠσθάνετο φόβον, καὶ ἐκ τῆς ἐλευθέρως εὐθυμίας τοῦ συζύγου της, εἶχε διατεθῇ δυσαρέστως πως. ἠσθάνετο ἀόριστον τινα ἀπειλὴν βομβοῦσαν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της. Ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της νὰ ἀποβιβάσθωσιν ἥδη εἰς τὴν γῆν ἀποχαιρετίζοντας τὸν Βενετόν, καὶ δὲν ἐτόλμα. Εἶχεν οὕτως εἰπεῖν σκιερὸν τι καὶ λυκαυγὲς προαίσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ· ἠσθάνετο τι ἐπὶ τοῦ στήθους της ὡς διάφραγμα ἀποδιώκον τὸ φῶς καὶ ταμιεύον τὸ σκότος καὶ τὸν φόβον ἐντὸς τῆς ψυχῆς της. Δις ἡ τρίς ἐπιθύρισε καθ' ἑαυτήν· «Φηλικάτη, Φηλικάτη!» ἀλλὰ τόσον σιγανῶς, ὥστε οὔτε λέξεις ἤρ-

θρόνησαν οὔτε ὁ ἥχος ἠκούσθη· ἀλλ' ἐτάφη ἐν τῷ σῆθει της, ὡς ἐν βαράθρῳ. Δις εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της διὰ τῆς χειρὸς καὶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος της, ὡς καὶ διὰ τοῦ νεύματος, ὅτι ἐπεθύμει νὰ μὴν τὸν βλέπῃ πίνοντα οἶνον. Ἀλλ' οὗτος δὲν ὑπήκουσεν εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ τὸ καθ' αὐτήν, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ πῖν καὶ δὲν ἔπινε.

— Δὲν πίνετε, κυρία, εἶπεν ὁ Σανούτος· ἀλλ' ἔχετε δίκαιον, αὐτὸς ὁ οἶνος δυνατὸν νὰ σᾶς εἶναι ὀλίγον τραχύς.

— Ἐπια, ὅσον ἠδυνάμην, κύριε, εἶπεν ἡ Αὐγούστα δυσχεραίνουσα.

— Αὐτὸς ὁ ἀναίσθητος, ὁ Μιρχάν, δὲν φέρεי οἶνον τῆς Κύπρου. Εἶναι ὁ μόνος οἶνος, ὅστις δύναται νὰ σᾶς ἀρμόζῃ. Καὶ ὁ Βενετός ἐκρότησε τὰς χεῖρας.

Ὁ Μαῦρος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Διατί δὲν φέρεῖς οἶνον τῆς Κύπρου, ὠραῖε Μαῦρε; εἶπεν ὁ Σανούτος προσποιούμενος ὀργήν.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω οἶνον τῆς Κύπρου, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Μαῦρος ἐκπληκτός.

— Δὲν ἔχεις οἶνον τῆς Κύπρου, κύκνε μου! Ἀλλὰ δὲν σοὶ ἔδωκα ἐγὼ τοιοῦτον χθές;

— Ὁ κύριος ἀπατᾶται, ἐπιθύρισε ὁ Μαῦρος· δὲν μοι ἔδωκεν οἶνον τῆς Κύπρου.

— Εἰς ποῖον λοιπὸν τὸν ἔδωκα;

— Δὲν εἰζεύρω.

ρίς και τοῦ λιτοτέρου μνημοσύνου, ὅπερ νὰ ἀντηχήσῃ κατὰ τι τὴν γαλανὴν τῆς γλυκύτητά. Πόσον ἐσπευσεν εἰς στιγουργὸς τοῦ Μὴ Χάνεσαι πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως περίπου μηνός, νὰ τελέσῃ ἐπισήμως τὰ ἐγκαίνια τοῦ χειμῶνος, ἀτυχῶς μόνον ἐν τοῖς στίχοις του, ἀφοῦ ὡς εἶρων μορφασμὸς πρὸς τὴν μύωπα Μοῦσάν του, ἐπηκολούθησε τὸν χεῖμῶνά του, ὡς ἡλεκτροφαεῖς κόκκοι κομβολογίου, σειρὰ ὥραιων ἡμερῶν, τῶν ὁποίων βασιλίσσα ἦτο ἡ Κυριακὴ ἐκείνη, ἡ ἀγάπη μου.

*
* *

Μία δοξολογία ἐν τῇ Ρωσικῇ ἐκκλησίᾳ διὰ τὰ γενέθλια τῆς Αὐτοκρατορίδας τῆς Ρωσίας συνέδεσε πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς τὴν ἐπιστημότητα, ὡς ὁ κ. Τρικουπῆς πρὸς τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ Ράλλη τὸ ὑπουργικὸν χαρταφυλάκιον, ἡ ὡς ἐν παράστημον συνδέει μετὰ θάνατον πρὸς τὸ ἐνδόμυχον πάθος τῶν παρακολουθούντων οἰκείων καὶ τὰ λαρυγγίσματα τῶν ψαλτῶν, τὴν στρατιωτικὴν παράταξιν καὶ τὰ ἐμβατήρια τοῦ Σάϊλερ.

Σημειωτέον ὅτι ἂν τελῶνται ἀκόμη δοξολογίαι διὰ γεννήσεις βασιλέων, ἀντιρρέπουσι πρὸς ταύτας αἱ δοξολογίαι αἱ γινόμεναι διὰ τὰς διασώσεις τῆς ζωῆς τῶν ἀπὸ τῶν φονικῶν ἀποπειρῶν.

Ἡ πιπεριαὶς τῆς ἀνακτορικῆς δενδροστοιχίας τὴν πρωτὰν τῆς Κυριακῆς ἐνομιζέτε ὅτι ἡγωνίζοντο μὲ τοὺς ποδήρεις αὐτῶν κλώνας νὰ θωπεύσωσιν τὰς πεταχτάς περιπατητρίας, αἵτινες ἐκεῖ συνωθούμεναι, μετεῖχον ἐναλλάξ τοῦ θάλλους τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σκιᾶς τῶν δένδρων, ὅπως θελκτικὴ μορφή ἐγκαταλείπει πρὸς στιγμὴν τὸ μειδιάματά της, ὑπέικουσα εἰς χαριέσσάν τινα συνοφρύωσιν, καὶ πάλιν τὸ ἀναλαμβάνει, καὶ καθεξῆς.

*
* *

Ὁ Σανοῦτος ὑπεκρίθη ὅτι ἀνεζήτει ἐν τῇ μνήμῃ ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Ἐχεις δίκαιον, λευκοτέραξ, εἶπε. Τὸν οἶνον τῆς Κύπρου τὸν ἔθεσα ἐγὼ αὐτὸς κατὰ μέρος. Ἐφοβήθη μὴ μοὶ τὸν πῆς, πανοῦργε.

Καὶ ἐγεροβίς διέταξε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Μαῦρον νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ὡς ἵνα ἐπιτηρῇ τοῦ Μούχραν καὶ τὴν σύζυγόν του.

Διαρκούσης τῆς ἀπουσίας του, ὁ ἐπόμενος διάλογος ἔγινε μετὰ τῶν δύο συζύγων ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ὁ μαῦρος μὲ τὰς κόρας μὲν τῶν ὀφθαλμῶν ἐβλεπεν ἀλλαχόσε, μὲ τοὺς κανθοὺς δὲ κατεσκόπευε τοὺς δύο συνδιαλεγομένους.

— Μὴ πίνης, δὲν θέλω νὰ πίνης, εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Διατί;

— Φοβοῦμαι.

— Τί φοβεῖσαι;

— Δὲν εἰδεύρω, ἀλλὰ φοβοῦμαι.

— Ἐλα, μὴν εἶσαι παράξενη. Εἰδεύρεις ὅτι φέρεσαι πάντοτε προσβλητικῶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Διατί τότε δὲν μοὶ ἔλεγες νὰ μείνωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας; Ἦτο προτιμότερον, παρὰ νὰ φέρησαι οὕτω. Βλέπεις, ὅτι ἐπίτηδες διὰ σὲ ἐπρομηθεύθη οἶνον τῆς Κύπρου. Οἶον τὸν περιφρονήσεις ἂν δὲν πῆς ἡμῖς ποτήριον.

— Φοβοῦμαι νὰ πῶ.

— Φόβος παράλογος.

Ὁ Σανοῦτος ἐπανῆλθε κομίζων φιάλην τινά. Ἐκέρασεν εἰς

Ἡ μουσικὴ διέχυνε πρὸ τῶν ἀνακτόρων τὰς μελωδίας της. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἦλθον διὰ ν' ἀκούσωσιν, συνωθούνται εὐλαβῶς εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν πρὸ τῶν βασιλικῶν κιγκλίδων, ὅπου παιανίζει, ὅσοι δὲ ἦλθον νὰ ἐντροφήσωσι καὶ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν τὴν μουσικὴν, ἐκεῖνοι περιπατοῦσιν ἀπωτέρω ὑπὸ τὰ δένδρα μαζὴ μὲ τὰ μάτρωται. Ἀλλὰ δὲν σὰς φαίνεται παρὰ πολὺ δημοκρατικὸν μουσικὴ προσωρισμένη διὰ βασιλικά αὐτιά νὰ βεβηλοῦται ἀκουομένη καὶ ὑπὸ ἄλλων; Διατί τάχα δὲν λαμβάνεται πρόνοια νὰ ἀπομακρύνωνται πάντες ἐκεῖθεν τὴν ὥραν ἐκείνην, ἡ νὰ ἐμψρᾷσσωσι τὰ ὧτά των οἱ διαβάται ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ; Πολύλακίς εἶδα αὐλικὸν χρυσοκόσμητον, πλημμυρόντα ὑπὸ μεγαλειότητος, νὰ ἴσταται πρὸ τῆς θύρας τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδας, φέρων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐταστικά καὶ ἀνήσυχα βλέμματα, ὡς στρατηγὸς ἐν μάχῃ ἐπιτηροῦντος τοῦ σώματος τὴν παράταξιν καὶ διατί ὅλη αὐτὴ ἡ ὑψηλὴ φροντίς; Διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ φρικῶδες ἔγκλημα, τὸ ἐξῆς: μήπως μετὰ τὸ πρὸ τοῦ περιβόλου ἵσταμένου πλήθους ὑπῆρχε τις τόσον ἱερόσυλος, ὥστε νὰ φέρῃ χεῖρά ὠπλισμένην... μὲ ἀναμμένον σιγάρων.

Δὲν μένει παρὰ ἡμῖς βῆμα διὰ νὰ προσχωρήσωσι καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκδηλωθεῖσαν εὐχὴν μου, χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ἡγεμόνων.

*
* *

Ἄλλ' ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ εἶχομεν τόσῃν μακαριότητα καλοκαιρίας, ἐν Μεσολογγίῳ ἀλλεπάλληλος ἐπιδρομὴ κεραυνῶν, ὥσει ληστρικῆς συμμορίας, κατετάραξε τὰ φιλησυχὰ νεράκια τῆς Τουρλίδος καὶ τοὺς φιλησυχωτέρους κατοίκους της. Οἱ κεραυνοὶ ἐξισούμενοι κατὰ ἀριθμὸν μὲ τὰ ὑπουργεῖα τῆς Ἑλλάδος, κατέπεσον ἐντὸς τῆς πόλεως, ἄλλοι κατέκυσαν καλύβας, ἄλλοι ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἐσπευσαν προῶρως

τρία ποτήρια, τὸ τοῦ Μούχρα, τὸ τῆς γυναικὸς καὶ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ.

— Ἀπαιτῶ, κυρία, νὰ πίνετε τὸ ποτήριον τοῦτο εἰς τὸ κατευοδίον μου. Διότι ἔως τώρα δὲν κατεδέχθητε νὰ βρέξῃτε τὰ χεῖλη σας.

Καὶ συνέκρουσαν τὰ ποτήρια...

Ὁ Βενετὸς προσεποιήθη ὅτι ἔπιεν, ἡ γυνὴ ἔπιεν ὀλίγον τι ἐκδιασθεῖσα καὶ ὁ Μούχρας ἀπλήστως...

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, τράπεζα, ποτήρια, φιάλαι, φῶτα καὶ ἄνθρωποι, τὰ πάντα περιστρέφοντο εἰς στρόβιλον περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μούχρα.

— Τί ἔχω φίλη μου; εἶπεν οὗτος· μοὶ φαίνεται ὅτι ζαλίζομαι.

Ἡ γυνὴ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἐνύσταζε καὶ ἐκρατεῖτο...

— Ἰωάννη, Ἰωάννη! σῶσέ με. Πάσχω. Ἐχάθην. Ἄ, Φηλικίτη, Φηλικίτη!

Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνύψως πάλιν τὴν κεφαλὴν παλαίουσα διὰ τῶν χειρῶν.

— ὦ Θεέ μου, Θεέ μου!

Καὶ ἀνεζήτει διὰ τῶν χειρῶν τὸν σύζυγόν της.

— Νυστάζω, ἐψιθύρισεν, ὁ Μούχρας.

Καὶ ἐδυθίσθη εἰς λήθαργον.

— Οἶ σὰς στείλω νὰ κοιμηθῇτε ἡσυχος εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Σανοῦτος μὲ ἀλλόκοτον μειδιάμα.

νά καταναλώσωσι τὰ συνηγμένα καυσόξυλα, ἄλλοι ἐπέπεσαν κατὰ καθρεπτῶν, καὶ μία μητέρα ἤκουε τὸ τέκνον τῆς ἐπικαλούμενον βοήθειαν καὶ προσκαλοῦν νὰ φέρωσι φῶς, διότι ἔμεινε ἔσθ' σκοτεινὰ, ἀν καὶ ἡ λυχνία ἔκαιεν ἄσβεστος εἰς τὰ πλευρά του· ἡ λάμψις τοῦ πλῆσιον τοῦ πεσόντος κεραυνοῦ ἐξουδετέρου τὸ φῶς τῆς. καὶ ἡ μητέρα κατὰ πλῆκτος σπεύσασα, ἀντὶ τ' ἀνοίξη, ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐξ οὗ προσεκάλει ὁ υἱός. Εὐτυχῶς εἰς λεηλασίας μόνον περιωρίσθησαν, σεβασθέντες τὴν ζωὴν τῶν κατοίκων.

Ἄλλ' ἀπορῶ πῶς δὲν ἐγνώσθησαν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως αἱ θεομηνίαι αὗται, ὅπως μεταχειρισθῶσιν ὡς ἐν ὄπλον περιπλέον οἱ ρήτορες αὐτῆς κατὰ τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς κυβερνήσεως τὴν πανηγυρικὴν αὐτὴν ἐκφράσιν τῆς ὀργῆς τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

᾽Ογουλουλού

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κατηγορία τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ζυγομαλά ἐν τῇ Βουλῇ ἦτο ρητὴ, ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπαισίας μνήμης νομισματικοῦ διατάγματος διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἰς φίλους κοιμητάρχας 120,000 δεκάροι.

Τὴν δὲ ἐκ μέρους τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου κ. Βλαχάνη ἀπάντησιν ἐν τῷ Αἴθρῳ εὐρίσκομεν πολὺ ἀνεπαρκῆ. Ὁ κ. Βλαχάνης μᾶς κάμνει τὸν μισεκακόμοιρον προσποιεῖται ὅτι δὲν καταλαμβάνει τίποτε· φαίνεται δεχόμενος εὐαρέστως τὴν ἐν τῷ ὀνόματί του τροπὴν τοῦ χι εἰς κάπα· παρουσιάζει ὅτι τοῦ ἦσαν βάρος διακόσια χιλιάδες δεκάροι τὴν

παραμονὴν τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς· καὶ ὅτι τὰ δίδε ὁποιοῦ λάχαινε.

Ὅλη αὕτῃ ἡ προσποιητὴ βλακεία, ὡς νὰ ἔπαιζεν ὁ κ. Βλαχάνης τὸν Λανσελῶτον τοῦ Νικηφόρου, εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένη· ἐν μόνον ὅμως ἐλησμόνησε· νὰ μὴ προσθέσῃ εἰς τὸ ὄνομά του τὸν τίτλον: *Κεντρικὸς ταμίας*, περιλαμβάνοντα τὸ πνεῦμα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἀπεφασίσθη ὅπως ἀπόστρατοι ἀξιωματικοὶ σταλῶσιν εἰς Εὐρώπην, ἵνα σπουδάσωσι πρακτικῶς τὸ νέον σύστημα τῶν φυλακῶν, ὅπερ μέλλει νὰ εἰσαγάγῃ ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Στέβενς, ἐπανερχόμενοι δὲ θέλουσι διορισθῇ αὐτοὶ ἐπιστάται τῶν νέων φυλακῶν. Προσοχὴ μόνον νὰ μὴ στείλουν ἀπεξηραμμένους συνταγματάρχας καὶ ἀποξηράνουν τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους.

Ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος Ἄννινος τοῦ Ἀσμοδαίου ἔχασε τὴν καλὴν του μητέρα. Τὸν συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως.

Μετὰ τὰς φωνάς, τὰς κραυγὰς, τὰ κλαυθυμίσματα, τοὺς θανάτους, τὸ μόλυσμα, τὰς ἐκθέσεις ἱατρῶν, τὴν παρατήρησιν τοῦ νομάρχου κ. Δημητριάδου πρὸς τοὺς ἱατροὺς: «Καὶ τί πειράζει ἀν θάπτωνται οἱ εὐλογιῶντες ἀπ' ἀπάνω» καὶ τὴν εἰρωνικὴν ἀπάντησιν τῶν ἱατρῶν: «Αὐτὸ πιά τὸ γνωρίζομεν ἡμεῖς», μετὰ τὰ τρεξίματα τοῦ Κοσονάκου καὶ τὴν μόλυνσιν τῆς ῥομαντικωτέρας ἐξοχῆς τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ ὅποιον ἀλλοῦ θὰ κρεμοῦσαν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τοὺς προτείναντας τὴν ἐν Γουδῇ ἱδρυσιν Νοσοκομείου, ὕστερον λοιπὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ **Κάνθαρος μένει Κάνθαρος καὶ τὸ Γουδῇ Γουδῇ.**

Ἡ Αὐγούστα κατέβαλε τελευταῖον ἀγῶνα, ἀνέστη ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, ἔκαμε δύο ἢ τρία βήματα καὶ ἔπεσαν ἀσπείρουσα ἐπὶ τινος ἔδρας. Ὁ Σανούτος τὴν ὑποστήριξεν.

— Ὡ προδόται, προδόται, εἶπε φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχουσα κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Σῶσέ με, Θεέ μου, σῶσέ με.

Καὶ συνέστειλε τὸ σῶμα σπειροειδῶς, σταυρώσασα σφιγκτῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ὡς ἵνα ὀχυρωθῇ κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

Ὁ Μάρκος Σανούτος καθ' ὅλην ταύτην τὴν σκηνὴν ἴστατο ἀκίνητος, ἄφωνος, ἀτενής, βλέπων τὰ ἀποτελέσματα τοῦ νερκωτικοῦ του. Εἶχε διατάξει τὸν Μαῦρον νὰ ἀνεβῇ φρουρὰς ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου.

Ἄλλὰ παραδόξως ἅμα εἶδε τὴν γυναῖκα ταύτην κλίνουσαν ὡς ἄθων σφάγιον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἅμα εἶδε τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν τοσοῦτον εὐθὺν καὶ γενναῖον, παραθοδέντα ἀνευ ὑποψίας εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ ἡ ἀντίδρασις ἤρχισε νὰ ὑποβοᾷ ἐν τῇ σκοτεινῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ἡσθάνετο ὅτι μετενοεῖ διὰ τὴν πράξιν του.

Ἦτο μόνος καὶ ἴστατο ἀναποφασίστος ἐν μέσῳ δύο ὄγκων ἀδρανῶν, σχεδὸν πτωμάτων.

Ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν χεῖρα.

— Τί ἔχω; ἔλεγε· τί πάσχω; τί ἔπαθες Σανούτε; μήπως μετανοεῖς; ποῦ εἶναι ἡ σταθερὰ ἀπόφασις; τί ἐγενεῖν ἡ φλογερὰ ἐπιθυμία; Μήπως εἶσαι γυνή, καὶ διστάζεις; καὶ

τώρα τί νὰ πράξω; Νὰ ἀποβιβάσω τοὺς δύο τούτους ἀνθρώπους εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ ἀποπλεύσω μετὰ τοῦ αἵσχους μου καὶ τῆς μὴ ἱκανοποιηθείσης φιλοδοξίας μου; Ἀλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος; Ὅτι τοὺς ἐμέθυσα διὰ νὰ τοὺς ληστεύσω, διὰ νὰ τοὺς ἀρπάσω τὸ πλοῖον τοῦτο καὶ τὰ χρήματά των ἴσως. Νὰ τοὺς ἀφήσω ἐνταῦθα νὰ κοιμηθῶσιν εἰρηνικῶς μέχρι τῆς πρωίας καὶ νὰ μὴ ἀποπλεύσω, ἀλλὰ νὰ μείνω φρουρός τοῦ ὕπνου των ἀγρυπνῶν; Ἀλλὰ τί θὰ πιστεύωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι; ὅτι ἠθέλησα νὰ τοὺς δηλητηριάσω καὶ ἀπέτυχον. Νὰ κρατήσω καὶ τοὺς δύο ἐντὸς τοῦ πλοίου καὶ ν' ἀποπλεύσω; Ἀλλ' αὔριον πρέπει νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν Μούρχαν, νὰ τὸν φονεύσω καὶ τὸν ῥίψω εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τὰ ὅμματα τῆς συζύγου του, ἐντὸς τοῦ πλοίου του καὶ ἐντὸς τοῦ πλοίου μου. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἐκδιασμός, ἀνοσιότης, τερατωδία; Ποτέ, ποτέ! Νὰ ἀποβιβάσω τὸν ἄνδρα καὶ νὰ ἀναχωρήσω μετὰ τῆς γυναικός, ὅπως εἶχον σκοπὸν καὶ ἀποφασιν; Ἀλλ' ἡ καρδία μου ραγίζεται, ὅταν βλέπω τὸν ἄθων τοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις μ' εὐεργέτησεν. Ὡ, δύναται τις εὐκόλως νὰ μελετᾷ ἀνόσια σχέδια, ἀλλὰ πῶς τὰ ἐκτελεῖ! Δὲν ἐπίστευον ποτὲ ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἔχω τύψεις συνηδότης. Μήπως παρεφρόνησα; μήπως δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος; μήπως μετεμορφώθην εἰς θηρίον; Ὁχι, ὄχι! Δὲν εἶναι δυνατόν. Θὰ τοὺς ἀποβιβάσω εἰς τὴν ξηρὰν. Θὰ τοὺς συνοδεύσω μέχρι τῆς οἰκίας των. Καὶ ἂς εἴπωσιν, ὅτι θέλουσιν. Ἀρκεῖ νὰ μὴ πράξω τὸ κακόν. Ἀλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ Μαῦρος! Εἰς μά-